Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Справи парляментарні.

З Відня пишуть нам:

Посол Романчук жалуєсь в „Ділї“ з дня 30 н. ст. жовтня на ухвалу клюбу руского Ради державної, котрою завізвано его до зложеня мандату до комісиї буджетової. Ухвала клюбу, що запала на засїданю тогож клюбу дня 24 жовтня, має свою оправдану основу. Після ключа парляментарного, котрим нормують ся вибори до поодиноких комісий, вибирають до більших комісий, отже і до комісиї буджетової поединокі клюби заступників своїх независимо. Клюб руский ради державної вибрав на тій основі в роцї 1891 пос. Романчука членом згаданої комісиї. Наколи-ж пос. Романчук дня 13 цьвітня с. р. виступив з клюбу руского, то тим самим і зрік ся заступництва тогож клюбу в комісиї буджетовій. Клюб руский не може дати заступатись послови, котрий зірвав з ним всякі зносини. А з другої сторони річ ясна, що клюб руский мусить мати можність заступати інтереси свої в комісиї буджетовій, в котрій всї сторонництва і народи в першій лінії домагають ся о зреалїзоване своїх постулятів і о прелїміноване сум на те зреалїзоване потрібних. Пос. Романчук одержав відомість о згаданій ухвалї клюбу руского письменно з секретаріяту клюбу. Але в відповіди его на се письмо секретаріяту криєсь тенденция, що він не схоче зложити свого мандату до комісиї буджетової. Посол Романчук заставляєсь тим, що на письмі зверненім до него, нема підпису голови клюбу, о. Мандичевского. Однакож тут не розходить ся о пусту формальність, а о саму суть річи. Пос. Романчук думав, що він згаданий мандат одержав ad personam. Се хибне понятє. Чи посол Романчук зложить мандат до комісиї буджетової, або нї, се питанє важне, але не есенциональне. Клюб руский найде відповідний спосіб, шоби справу руску заступити в комісиї буджетовій.

Пос. Романчук підозріває, що за клюбом руским і его ухвалою „стоїть хтось еще, котрий не дав послови Романчукови приходити до голосу в Радї державній і в комісиї буджетовій“. Се підозріванє пусте. Пос. Романчук міг, приміром сказавши, вже сеї сесиї прийти до голосу, коли мінїстер Пленер вніс прелїмінар буджету державного 16 жовтня. Опозиция молодоческа, антісемітска і социяльно-демократична забрала голос, скілько хотїла. Міг про-те і пос. Романчук записатись до голосу. Сего він не зробив, а відтак нарікає, що ему дають — „піднести вольний голос“ в справі рускій і т. д. Згадана опозиция ставляє майже шо засїданя інтерпеляциї до правительства. Чи-ж пос. Романчукови не вільно сего зробити, тим більше, що всяку інтерпеляцию підпишуть ему его приятелї з опозиции? Нарікане знаменує слабих людий, а таким чейже не єсть посол руский опозиционїст? Посол Романчук в згаданій дописи з Відня до „Дїла“ назвав себе „диким“. А де-ж есть его коаліция славяньска, до котрої в січни с. р. рад був втягнути цїлий клюб руский? Ми підозріваємо, що пос. Романчук на те представляєсь тепер мучеником в Радї державній, що-б відтак оправдати свою абсолютну безчинність у Відни. А тимчасом на щастє Руси галицкої і буковиньскої клюб руский ставляє безперестанно постуляти до правительства і се правительство реалїзує їх постепенно один по другім. Клюб руский, хоть нечисленний, має своє значінє в нинїшній коаліциї, а небавом покаже ся, що він має і успіхи позитивні за собою. Які ті успіхи? — не будемо вичисляти. У кого є очи, той їх і побачить. Лишаємо впрочім предмет той справозданям посольским, котрі, здаєсь, відбудуть ся в краю по скінченій теперішній сесиї парляментарній. Тогди і зрозуміють виборцї найлучше, чи дорога полїтична, на котру ступив клюб руский Ради державної, добра і хосенна для народу руского. Тогдї і можна буде порівнати успіхи полїтичні клюбу руского з добичами опозициї рускої, заступленої послами Романчуком і Телишевским. Сей послїдний веде тепер вже полїтику на скрізь абстіненцийну, бо не являєсь зовсім на засїданях Ради державної. То можна назвати консеквенциєю....

Загальні збори „Народної Торговлї“.

(Конець.)

По відкритю засїданя здавав справу референт і член управлючого совіта п. Спожарский з дїяльности совіта. Позаяк справозданє то, (котре ми вчера подали), члени зборів мали надруковане в своїх руках, то референта увільнено від читаня і приступлено до дискусиї над справозданєм.

Промавляли пп.: Бандурович, Р. Бачиньский, Хойнацкий і Кисїль. П. Бачиньский звернув увагу на високу суму в рубрицї дебіторів і доказав, що така сума не може користно впливати на розвій товариства, позаяк може стати ся, що значної части з неї не можна би стягнути. Бесїдник хотів би знати, чи і о скіль-

80)

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Зловленє Сарканього і відобранє Сари з дому Сіді Газама представляло майже непоборимі трудности. Відобранє Сари на силу мусїло би не удати ся, а хиба хитрим способом могло би оно удати ся? Чи торжество слїдуючого дня було би дало можність до того? Доктор мав на то надію і для того він, Петро і Люїджі розважали той плян ще того самого вечера — плян, котрий вийшов з голови Поента Пескадого. Відважний акробат міг би був при тім головою наложити; а хоч би ему й удало ся дістати ся до дому Мояддема, то все-таки прийшлось би дуже трудно вивести звідтам Сару Сандорфівну. Але для его відваги і зручности, здавало ся, що нема нїчого неможливого.

Згодили ся отже на сей плян, а щоби его виконати, пішли доктор Антекірт, Петро і Люїджі на другий день вечером на рівнину Сунґ-Еттелатех. Поент Пескаде і Кап Матіфу лишили ся дома, щоби приготовити ся до тої ролї, яку мали відограти на торжестві в день сьвята бузьків.

Аж до сеї пори не було ще на площи нїчого такого, по чім можна би було здогадати ся, який то настане крик та глота пізнїйше вечером, при сьвітлї множества смолоскипів. Серед величезної маси народу можна було ледви доглянути, що там крутило ся множество сенуситских сторонників, котрі були поубирані о скілько можна як найпростїйше і тайними знаками давали собі знати прикази своїх проводирів.

Тут тепер пора послухати тої всхідної, а радше африканьскої казки, з котрої головна подія мала бути представлена сим сьвятом бузьків, що так велику робить радість всїм музулманам.

На африканьскім континентї була колись раса Джінів. Тоті Джіни жили колись під назвою Бу-лебрів на величезнім просторі, положенім на границн пустинї Гаммада, межи краєм Тріполї а королївством Феццан. Був то могучий і страшний нарід, котрого всї бояли ся, бо то був нарід, що не знав нї справедливости, нї людскости, нарід зрадливий і готовий завсїгди до війни. Ще нїякому володїтелеви африканьскому не удало ся було его завоювати.

Одного разу стало ся, що пророк Сулейман задумав той нарід не завоювати, але навернути его на віру магометаньску. В тій цїли вислав він до Джінів одного апостола, котрий мав їм проповідати, що треба любити все, що добре а ненавидїти все, що зле. Та дармо! Дикі орди зловили проповідника і убили его.

Джіни були для того такі зухвалї, бо они знали, що до їх краю, положеного на боцї і дуже трудно доступного, не важив би ся зайти нїякий король з своїм войском. А відтак они ще й думали, що нїякий післанець не дасть знати пророкови Сулейманови, яка доля стрітила его посланника. Але они в тім ошибнули ся.

В їх краю було множество бузьків. А то суть, як звістно, дуже ласкаві і розумні птахи а до того ще й з великим чувством, бо, як кажуть, они не осїдають нїколи в тім краю, котрого імя есть виписане на грошех — гроші, бачите, суть причиною всего злого на сьвітї і найбільше спокушують чоловіка до всего злого.

Бузьки видїли добре, в якім безвірю жиють Джіни і скликали одного разу раду та постановили одного з посеред себе вислати до пророка Сулеймана і сказати ему, щоби він покарав по справедливости убийників свого посланника.

Пророк післав тогди свого улюбленого післанця, вудвуда, щоби він скликав всїх бузьків з цїлого сьвіта у високі воздушні простори під африканьским небом.

Так і стало ся, а коли безчисленні стада тих птахів зібрали ся перед пророком Сулейманом „зробили“ — так каже побожне оповіданє дословно — „таку хмару, котра заслонила сьвітло сонця над цїлим краєм межи Мезда а Морзуком“.

Відтак взяв кождий бузько камінь в дзюб

ко дадуть ся позиції в сій сумі стягнути і чи суть они належито забезпечені н. пр. загіпотековані. — Директор, п. В. Нагірний пояснив позицию дебіторів вказавши на то, що хоч ся позиция дійстно представляє ся великою, однакож треба зважити на то, що она розкладає ся раз на всї склади, відтак в нїй містить ся кредит уділюваний крамарям, а наконець і сума належача ся за сьвітло, в котрім то позиції суть дебіторами церкви — отже річ не представляє ся так небезпечно, як то попередний бесїдник думає. Нинї нїякий купець не може без того обійти ся, щоби не давав на кредит, а коли-б порівнало ся других купців з „Народ. Торговлею", то показалось би певно, що они мають бодай три рази тілько дебіторів. Управляючий совіт зробив пробу в Заболотові і заказав там уділяти кредити — показало ся, що то річ зовсїм неможлива. Впрочім управляючий совіт старає ся всїма силами, щоби число дебіторів не збільшало ся і щоби належачі ся товариству суми були забезпечені; в тій цїли завів совіт декларациї, котрі мусить виставити і підписати, кождий, хто хоче мати кредит в складах товариства. — П. Мончаловский хотів знати, длячого мимо того, що збільшили ся кошти адмінїстрациї, не збільшив ся чистий зиск. — Книговодець, п. Волошинович, вказав бесїдникови на специяльний виказ коштів адмінїстрациї в білянсї і сказав, що належало би хиба запитувати, длячого та або та позиция в коштах адмінїстрациї збільшила ся. Зиск не збільшив ся, бо збільшили ся кошти адмінїстрациї. На сїм закінчено дебату над справозданєм і принято внесенє п. Бачиньского, поручаюче совітови „Народ. Торговлї" доглядати того, щоби сума в позиції дебіторів не збільшала ся, але по змозї зменшала ся і щоби в білянсї виказувано суми не можливі до стягненя.

Збори приняли по сїм справозданє совіта до відомости а на внесенє комітету контрольного уділили совітови абсолюторию, затвердили білянс і уповажнили совіт до подїлу половини чистого зиску та до виплати дивіденди у висоті 7 процент.

По сїм приступлено до вибору двох членів совіта на місце вильосованих проф. Бічая і дра Федака. Збори вибрали на ново тих самих членів. Рівно-ж вибрано ту саму комісию контрольну і ухвалено марку презенцийну в сумі 3 зр. (як доси). Внесенє о. Темницкого в справі марки презенцийної для комітету контрольного упало. — По сїм збори закрито.

Смерть царя.

О послїдних хвилях царя доносять з Ливадиї: Цар помер яко побожний християнин. Вже на кілька днів наперед предвиджував він свою смерть і приготовляв ся до неї, не спускаючи з ока і справ державних. Сповідав ся і причащав ся два рази; цїлу ніч з 19 на 20 жовтня (31 жовтня на 1 падолиета) не спав він. Рано дня 20 жовтня сказав він до цариці: „Будь спокійна; я зовсїм спокійний". Відтак скликав до себе всю родину, запричащав ся і молив ся в голос. В пів години опісля прикликав знову до себе о. Івана Кронштадского, молив ся з ним і приняв послїдні св. Тайни. О 2 год. живчик став бити у него сильнїйше, очи стали умираючому веселїйші, але в чверть години опісля замкнули ся на віки. Цар сконав спокійно.

Вся праса европейска обговорює тепер пановане помершого царя і его характер особистий. Що-до панованя то всї майже однодушно зазначують, що оно було ще гірше як за царя Николая I. Що-до характеру покійника, то кажуть, що він був дуже добрим чоловіком, але жив на самотї, не мав нїяких приятелів і стояв під впливом свого давного учителя Побідоносцева. Тим, яким він виступав публично, зробили его Побідоносцев і Катков. Розповідають, що коли по убитю царя Александра II. мінїстер Льоріс-Меликов повідомив Александра III. о постанові покійного царя в справі заведеня конституциї, сказав до него Александер III.: „Не зміняйте нїчого в приказах мого батька, нехай то буде его завіщанем". Пізнїйше однакож під впливом камарилї видав инший приказ.

Оголошено вже манїфест царя Николая II, в котрім він подає відомість про смерть свого батька, та взиває нарід, щоби не забував, що сила Росиї спочиває в єдности еї з царем. В тій сумній але торжественній годинї — каже манїфест дальше — коли вступаємо на стародавний престол российский, нехай буде для нас потїхою пересьвідченє, що наше горе подїляє цїлий улюблений наш нарід. Ми вступаючи на престол наших предків, на престол цїсарства российского і сполученого нерозривно з ним царства польского, а також великого князївства фінляндского, пригадуємо собі поручене нашого в Бозї спочившого вітця і наповнені тим чувством, прирікаємо торжественно перед Богом, що завсїгди яко одинокую цїль будемо мати перед очима мирний розвій могучости і слави дорогої нашої Росиї і ущасливлене всїх наших вірних підданих. — Манїфест кінчить ся зазивом, щоби зложено присягу вірности цареви і наслїдникови престола вел. кн. Юриеви, котрий доти буде наслїдником, доки Бог не поблагословить царя потомком з супружества, яке має цар заключити з кн. Алїсиєю.

Декотрі часописи звертають увагу на то, що в манїфестї нового царя не говорить ся о самодержавію.

Новинки.

Львів дня 3 падолиста.

— Зміна властителїв. Добра Глиниця на Буковинї купила Стефанїя Венгриновичева за 124.000 зр.

— У львівскім шпитали для дїтий вже лїчать дифтерию сировицею Берінґа. Всї дїти, лїчені в шпитали, вийшли зовсїм здорові, навіть тї, у котрих уже не було надїї на подужанє.

— Лїк на нежит. В Deutsche Medicinal-Ztg. подає др. Керріс-Ксантен таку раду на нежит: Против тяжкого нежиту порадно уживати дуже простого способу, о скілько знаю, ще мало знаного. На долоню наливає ся трохи житної горівки і втягає ся еї сильно в ніс. Горівка запече вправдї неприятно, але се скоро уступає і по хвили стає ніс на довший час сухий, для інтересованого дуже приємне чувство. Коли появлять ся знов познаки нежиту: чиханє, скоботанє і т. и., треба повторити процедуру кілька разів, доки нежит цїлковито не уступить. Після мого досьвіду, не потреба більше, як три рази втягати в ніс горівку.

Пригода з медведем. Зі Стрийщини пишуть до „Дїла" про таку пригоду: „При будуючій ся довозовій зелїзници з Синевідска до Крушельниці ночував в крушельницкім лїсї робітник П. з Літині і при ватрі пік собі в ринцї солонину. Нараз приходить до ватри, видко принаджений запахом товщу, медвідь — і в очех одубілого з перестраху робітника взяв флеґматично ринку з солониною і понїс еї дальше в лїс... „Вуйко" був на стілько чемний, що навіть не хотів зїсти тої вечері при робітнику, аби тому заощадити оскоми". — Не знати, чи та пригода правдива, бо знана річ, що медведї боять ся огню.

— З заздрости. Вояк 41 полку піхоти з Черновець був в Жучцї у судженої. Коли вертав

і полетїв до краю Джінів. Перелїтаючи так понад край, каменували они ту погану людску расу, котрої душі замкнені тепер по вік віків на сподї пустинї Гаммада у пеклї.

Отсе то та казка, котру мало представляти сьвято бузьків. Під величезною сїткою, розтягненою понад рівниною Сунґ-Еттелатех, було кількасот бузьків. Там стояли они по найбільшій части на однїй нозї і чекали, коли їх пустять на волю, та клекотали дзюбами так, ще нераз здавало ся, як би то хтось бубнив. На даний знак мали они підлетїти в гору і серед крику зрілетів та оглушаючих звуків всїляких інструментів, при вистрілах з пушок і сьвітлї ріжнобарвних смолоскипів мали они на своїх вірних посипати з гори нешкідливими грудками землї.

Поент Пескаде знав проґраму сего торжества і она піддала ему гадку, щоби й він відограв тут якусь ролю. Серед таких обставин міг він найлекше дістати ся до середини дому Сіді Газама.

Скоро сонце зайшло, дали з тріполїскої кріпости вистрілом з пушки знак, на котрий вже так нетерпеливо чекали товпи народу на рівнинї Сунґ-Еттелатех.

Доктор, Петро і Люїджі мало аж не оглухли від того крику та гуку, який роздав ся докола, а опісля мало аж не осліпли, коли на цїлій рівнинї засьвітили ся тисячі а тисячі сьвітел.

Коли стрілили з пушки, була ще цїла громада кочуючих племен занята лагодженєм вечері. Для Турків, або тих, що удавали Турків, пекли на рожнах баранів та варили курки; для маючих Арабів лагодили кускусу[1]); для великої маси бідаків, що в кишенях мали більше дїр, як гроший приготовляли просту „бацину" — рід ячмінного клийку з оливою. „Лаґбі" напиток з дактилевої пальми, котрим можна упити ся так, як пивом, лив ся струями.

В кілька мінут по вистрілї не могли вже всидїти анї мужчини, анї жінки та дїти; Турки, Араби та мурини не мали вже спокою. Треба було сильної музики, щоби могла була всїх заглушити. Іздцї на конях уганяли собою та стріляли при тім з довгих рушниць і пістолетів, а серед глоти, яку трудно описати, летїли у воздух штучні огнї та пукали з лоскотом, мов би хтось там в горі стріляв.

Якийсь фантастично убраний мурин, що був оперізаний поясом, на котрім висїло повно якихсь костий, а лице закрив собі поганою і страшною, як чорт, маскою, вів при сьвітлї смолоскипів і під звуки решітки може яких трицять жінок до танцю; всї они крутили ся доокола, покручували собою на всї боки, плескали в долонї, а при тім так викривляли лицем, що аж страшно і гидко було на то дивити ся.

Дикі Аісауї, пяні вже до безтяму, котрим аж піна з рота точила ся і очи на верх були вийшли, розкусували зубами дерево та зелїзо, дерли на собі тїло, показували штуки з жаріючим вуглем, обвивали собі руки та ноги гадинами і давали ся їм кусати в губи, а за то відтак їх самі кусали, відкушували їм хвости і зараз таки їх їли.

Але незадовго почав нарід пхати ся чогось під дім Сіді Газама, мов би там хтось показував якусь нову штуку.

Там взяло ся звідкись двох людий — один грубий а другий тоненький, два акробати, що показували штуки своєї сили і зручности. Доокола них станули люди в чотири ряди, а всї за кождою штукою підоймали такий крик, на який можуть здобути ся хиба лиш тунетаньскі горла.

То були Поент Пескаде і Кап Матіфу. Они виврали собі місце для своїх представлень під самим домом Сіді Газама. Оба взяли ся при сїй нагодї ще раз до свого акробатского ремісла. Понавішували на себе всїляких арабских прикрас і пустились, як колись бувало на ярмарках, шукати собі слави.

Доктор, Петро і Люїджі станули й собі посеред товпи та не спускали своїх товаришів з очий.

Кап Матіфу держав ся таки добре. Давна его сила ще не була его опустила. Насамперед кинув він пять чи шість Арабів до землї. Відтак пішла штука зі смолоскипами. Кап Матіфу і Поент Пескаде підкидали ними і ловили їх так зручно, що Араби аж не могли тому надивувати ся.

А не так то легко було вдоволити сю публику. Тут було богато таких, що виділи вже не такі штуки, що виділи Самсона пустинї, Мустафу та штуки Туареґів, людий так зручних, як найстрашнїйші звірі в Африцї. Але Кап Матіфу не потребував нїчого боятися, бо ему не дорівнав би таки нїхто в цїлім сьвітї.

Ще послїдну штуку хотїли они показати

[1]) Кускусу — звірина, подібна трохи до наших вавірок.

від неї до Черновець, убив его суперник на дорозі ножем, а сам десь утік.

— **Корови на сцені**. І корови мають талант акторский. В Турині виставлено народну штуку, котрої автор Осип Романо видумав зовсім орігінальну акцию, а то доене корев на сцені. І справді публика має нагоду подивляти на сцені вісїм коров, котрі мимоходом сказавши заховують ся дуже чемно...

— **Воєнні винаходи**. Французский винахоідець Турпен робить тепер такі бомби, що мають в собі по 67 куль, а кожда куля важить 5 кільограмів. Коли таку бомбу вистрілити з армати, она летить 3000 метрів (близько пів милї), пукає і розкидає з себе 35.000 куснїв зелїза, значить, може поранити людий, що стоять на 30.000 метрів простору. Другий винахід такий, що куля в летї вибухає і обкидає картачами кораблї, твердинї і войско.

— **Страшна суджена**. Фабрикант люльок в Сегединї Антін Фараґу мав суджену Юлїю Валяс, але не хотїв еї брати, хоч обіцяв. Тодї Юлїя пiдступно запросила его до себе і при помочи своїх трьох приятельок закинула ему шнур на шию, задушила его і кинула до каналу.

— **Вибух пороховнї**. Тому кілька днїв вилетїв у воздух магазин пороху в місцевости Вісера на Угорщинї. В магазинї було 1000 сотнарів пороху і богато материялу до виробу пороху. Трох робітників розірвало на куснї, а пятьнайцять смертельно поранило. Три робітники утекли до лїса і недавно вернули нещаснї: один оглух, другий онїмів, третїй збожеволїв. Від жадного робітника не можна дізнати ся, звідки взяв ся огонь в порохї. Страшний порох порушив навіть землю і мешканцї сусїдних сїл, як Топанфальва, Абрудбанія і Борбспатак думали, що то землетрясенє. Огонь мав повстати з неосторожности робітника, що курив тютюн. А може полицї, на котрих сушив ся порох, були ззнадто розігрїті. Від вибуху магазину заняло ся богато домів у Вісері, але люди огонь загасили.

— **Огнї**. Дня 23 жовтня вечером в Мислятичах мостиского повіта згоріла руска церков, вартости до 3000 зр. Церков та була обезпечена в краківскім товаристві обезпечень на 600 зр. Причиною огню було то, що паламар не загасив сьвічок на престолї. Гашенем огню занимав ся граф Кароль Дрогойовский разом з сикавками з сусїдства. Приходскі будинки вдало ся виратувати від огню. — В Куровичах в перемишляньскім пов. погорів Олекса Юзва і Дмитро Ґула. Шкода обезпечена виносить 2000 зр. Огонь був мабуть підложений. — На обшарі двірскім в Лядскім шляхотскім в товмацкім повітї згоріла стайня, а в нїй 14 волів, 5 коров і 3 конї. Шкода обезпечена виносить 4000 зр.

— **Нещасні пригоди**. В громадї Разнів у брідскім повітї на дорозї номер нагло Гнат Троцишин з Туря. — В дорозї межи Куликовом а Мацошином номер на возї якийсь незнайомий, 30-лїтний мужчина, що їхав до шпиталю лїчити ся на горло. Походив з повіта равского або сокальского або чесанівского, бо їхав з тамтих сторін. — У Височанцї в станиславівскім повітї від огню на пасовиску заняла ся одежа на 15-лїтній Мариї Малниковичці донцї Олекси, від чого она попарила ся і номерла. О подібних двох пригодах доносили ми вже недавно. — Мария Зазуляк, селянка в Новосїлцї в підгаєцкім повітї, розчиняла дня 28 с. м. вечером на хлїб і притїм з неосторожности попарила свою дволїтну доньку так, що дитина на другий день померла. — Поганою смертию помер Вінкентий Стефанюк, 21-лїтний парібок з Тисьменицї. В одній каменици в Станиславові чистив канал і там на смерть залив его кал. Та камениця належить до Липи Горовіца.

— **Дорогі скрипки**. Син ґравера в Берлинї, чоловік музикальний, купив тому пять лїт у похатника скрипки за 100 марок. По якімсь часї треба було скрипки дати направити. Майстер від скрипок пізнав, що тї скрипки робив славний Микола Аматі з Кремони. Один любитель купив тї скрипки зараз за 10.000 франків і має надїю спродати їх ще дорожше.

— **Арабска редакция**. Кароль Бетхер оголосив друком у Відни свої враженя з подорожи до Африки. Між иньшим описує він свою гостину в редакциї одної арабской часописи в Танґері. „Прийшов я, каже, зі своїм провідником перед хату арабской редакциї. Як же менї повитати моїх панів товаришів? — думаю собі і дивлю ся на редакцию, експедицию і друкарню, що складає ся з одної праси ручної, а все сховане під соломяним дахом. Насамперед представили мене „експедициї" — то був велит-Араб. Попросив мене сїсти. Оглядаю ся, нема на чім сїсти, крісла нїякого — треба було сїдати по арабски на землю. Сїв я, взяв ноги під себе, і хоч се не зробив я так гарно, як експедиция, та вжеж таки я сидїв. Недалеко на земли лежав у великім турбанї на голові, у білім бурнусї — арабский начальний редактор. Перед ним стояв столик, може на стопу заввишки. Пан редактор писав вступну статю. Писав по арабски з правої до лївої сторони на грубім папери, перо пищало на папери, а редактор був лютий, аж очи ему іскрили ся. У своїй статї навчав редактор якогось африканьского султана, що має робити, давав ради якимсь диким племенам, то знов змивав голову всїм Европейцям. Коло мене на земли лежало богато курок і иншої домашної птиції. Все лежало спокійно, бо було звязане. Тї кури, голуби і т. п. то головна каса часописи, то заплата за оголошеня в ґазетї. А пан редактор все пише і пише.... „Експедиция" каже менї, що в полїтицї заграничній нема нїчого нового і тому редактор волить писати про нашу Танґеру. Я збирав ся вже відповісти щось на се, коли [в тій хвили прибіг якийсь чоловік з товстою куркою під пахою. Почала ся жвава нарада, чи за ту курку можна давати ґазету дві чи три недїли. Редактор рішив, що три недїли, і курка пішла на склад до инших.

— **Помер**: о. Теофіль Горникевич, болехівский декан, через 42 роки парох в Гошові, в 71 роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Петербург 3 падолиста. Вчера о 10 год відбуло ся заупокійне богослуженє за помершого царя, на котрім явили ся міністри і члени ради державної. По богослуженю зложили всї присутні присягу вірности цареви Николаеви II. і наслїдникови престола, вел. кн. Юріеви Александровичеви. Рівночасно о тій самій порі зложили присягу сенат і войско. Рано о 9 год. оголосили царскі посланники в супроводї віддїлу трубачів на всїх улицях і площах міста, що цар Александер III. помер і що на престол вступив цар Николай II. Вчера не було ще жалоби і ґазети не вийшли также в чорних обвідках.

Париж 3 падолиста. Рада мінїстрів застановляла ся вчера над тим, що треба зробити з нагоди смерти царя. Ґазета урядова має появити ся нинї в чорних обвідках. Хоругви державнї повістануть спущені до половини, аж до часу, доки не відбуде ся похорон.

Софія 3 падолиста. З припорученя князя повідомив президент мінїстрів собранє о смерти царя пригадуючи, що помершний був сином царя, котрого болгарский нарід називає своїм освободителем; цїлий сьвіт тратить в нїм найбільшого оборонця мира, з котрого благодатий користала і Болгария. Князь наказав відправити по всїх церквах заупокійне богослуженє за помершого, а войско має через вісїм днїв носити жалобу. Князь вислав кондоленцийну телеґраму до царя Николая а президент мінїстрів — таку-ж саму телеґраму на руки мін. Ґірса в імени правительства і репрезентациї народу.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3·41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**.

та одушевити свою публику до найвисшого степеня. Тоту штуку показують часто по аренах в Европі, але тріполітаньскі розззвроти ще певно еї нїколи не видїли.

Люди пхали ся так близько, як лиш було можна, до акробатів, котрі „працювали" при сьвітлї смолоскипів. Кап Матіфу вхопив якусь трийцять стіп довгу жердку і поставив еї собі на груди та держав руками простісенько в гору, а Поент Пескаде виліз по нїй, як малпа, аж на сам вершок і стояв там сьміло, або держав ся так, що аж цїла жердка нагинала ся.

Але Кап Матіфу стояв непохитно; лиш від часу до часу переступав з ноги на ногу, щоби так удержати рівновагу. Як-рак коли підступив ся був під сам мур, мав ще на стілько сили, щоби удержати жердку у витягненій руцї, підчас коли Поент Пескаде з еї вершка розклонював ся і кидав публицї помаранчі.

Одушевлена товпа Арабів та муринів аж вила та плескала в долонї і тупала ногами. Такої штуки не доказав не нїколи навіть сам Самсон пустинї, непоборимий Мустафа, найсильнїйший зі всїх Туареґів.

Нараз роздав ся другий вистріл з армати. На той знак підняли ся спід сїтки сотки бузьків, пущених на волю, полетїли високо в гору, а на цїлу площу посипав ся цїлий град грудок. Музика заграла, а з гори з неменшою силою, як той гамір на долинї, заклекотїли бузьки.

Торжество дійшло до найвисшого степеня радости і одушевленя; товпа аж не знала вже, що робити. Сьміло можна було сказати, що на рівнину Сунґ-Еттелатех коло Тріполіса збігли ся нараз божевільні із всїх заведень цїлого сьвіта.

Лиш дворище Мояддема стояло через цїлий час торжества і загальної веселости замкнене, як коли-б всї, що в нїм жили, були глухі й нїмі. Анї один із приклонників Сіді Газама не показав ся анї у дверех, анї на терасах.

Але ось, стало ся чудо! Саме тогди, коли полетїли бузьки і смолоскипи нараз погасли, щез десь нагло і Поент Пескаде, мов би й він полетїв з тими вірними птахами пророка Сулеймана кудись сьвітами.

Що з ним стало ся? Де він подів ся?

Кап Матіфу не виглядав на то, мов би то він сею пригодою дуже журив ся. Підкинувши жердку в гору, зловив еї за другий конець і став нею крутити між пальцями, як той тамбурмайор своєю лїскою. То, що Поент Пескаде десь нараз щез, було для него, видко, чимсь найприроднїйшим в сьвітї.

Для тих, що на то все дивили ся, було то вже таке диво, що аж не могло їм поміститисїся в голові і они підняли так ґрімкі оклики, що їх було чути далеко аж по за край оази. Нїхто не сумнївав ся, що той акробат полетїв разом з бузьками до їх краю.

Широким масам народу подобає ся, бачите, завсїгди найлїпше то, чого они не можуть поняти.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.